

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 103/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против тужених ЈП „Дирекција за развој и изградњу Града Враћа“ у ликвидацији, из Враћа, чији је заступник Градско правобранилаштво из Враћа и Републике Србије, чији је заступник Републичко јавно правобранилаштво из Београда, ради заузећа земљишта и права коришћења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Враћу, на седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Основни суд у Враћу.

Образложење

Основни суд у Враћу, решењем П 2377/12 од 13.04.2018. године, огласио се стварно ненадлежним за даље поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у току поступка отворен поступак ликвидације над туженим решењем Агенције за привредне регистре БД 11154/2017 од 14.02.2017. године и да по отварању поступка ликвидације не постоји надлежност тог суда за поступање у спору који се води у корист или против друштва над којим је отворен поступак ликвидације. Затим, да поступак ликвидације не спречава вођење парничног поступка против туженог јавног предузећа, али пред надлежним привредним судом, због чега ће се поступак у односу на туженог „Дирекција за развој и изградњу Града Враћа“ наставити пред Привредним судом у Лесковцу.

Привредни суд у Лесковцу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 428/2018 од 25.02.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији не може применити одредба члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова. Затим, да се ради о спору између тужиоца као физичког лица и туженог као правног лица у ликвидацији и да спор није настао у вези са поступком ликвидације, нити да се тужбом оспорава одлука о ликвидацији, односно неправилности у вези са поступком ликвидације, па да нису испуњени услови за заснивање стварне надлежности привредног суда за поступање у овом предмету.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

Тужба је поднета 06.06.2012. године. У тужби и у решењу којим се Основни суд у Врању огласио стварно ненадлежним је наведена вредност предмета спора у износу од 51.000,00 динара. Предмет тужбеног захтева је утврђење права коришћења непокретности, дела земљишта ближе одређеног у тужби.

Ликвидација привредног друштва прописана је одредбама члана 524 - 548 Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, бр.36/11, 99/11, 83/14, 5/15, 44/18, 95/18 и 91/19). Одредбом члана 7. овог закона је прописано, да, у парничним и ванпарничним поступцима покренутим у случајевима предвиђеним овим законом, као и у споровима који произлазе из овог закона, надлежан је суд одређен законом којим се уређује надлежност судова према седишту привредног друштва или предузетника, односно према месту пословања огранка страног правног лица, осим ако је овим законом предвиђена месна надлежност другог суда.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, је прописано да, основни суд у првом степену суди у грађанско-правним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. овог закона, између осталог да, привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

Како се у конкретној ситуацији ради о спору између тужиоца као физичког лица и туженог „Дирекција за развој и изградњу Града Врања“ у ликвидацији, а који спор није настао у вези са поступком ликвидације, нити се тужбом оспорава одлука о ликвидацији, односно неправилности у вези са поступком ликвидације, то је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић